

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

5. října 2011 *

Ve věci T-19/06,

Mindo Srl, se sídlem v Římě (Itálie), zastoupená J. Folguera Crespem a P. Vidal Martí-nez, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené původně Ě. Gippini Fournierem, N. Khanem a F. Ama-tem, poté Ě. Gippini Fournierem, N. Khanem, a L. Malferrarim, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise K(2005) 4012 v konečném znění ze dne 20. října 2005 v řízení podle čl. 81 odst. 1 [ES] (Věc COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabák – Itálie) a podpůrně návrh na snížení pokuty uložené společnosti Mindo Srl,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení J. Azizi, předseda, E. Cremona (zpravodajka) a S. Frimodt Nielsen, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. listopadu 2010,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- ¹ Žalobkyně, Mindo Srl, je italská společnost, která se v současnosti nachází v likvidaci. Zpočátku byla žalobkyně rodinným podnikem známým pod názvem Reditab Srl. V roce 1995 ji odkoupila společnost Intabex Netherlands BV (dále jen „Intabex“), dceřiná společnost společnosti Dimon Inc. Po této akvizici došlo ke změně její obchodní firmy na Dimon Italia Srl. Její hlavní činností bylo prvotní zpracování surového tabáku. Její veškerý základní kapitál byl dne 30. září 2004 prodán společností Intabex čtyřem jednotlivcům, kteří neměli žádnou vazbu na skupinu, jejíž hlavní společností byla

společnost Dimon. Po tomto prodeji byla její obchodní firma změněna na Mindo. Dne 13. května 2005 došlo k fúzi společností Dimon a Standard Commercial Corporation (dále jen „SCC“), z níž vznikla nová společnost s názvem Alliance One International, Inc. (dále jen „Alliance One“).

Správní řízení

- 2 Dne 15. ledna 2002 zaslala Komise Evropských společenství na základě článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), profesním sdružením italských zpracovatelů a producentů tabáku, a sice Associazione professionale trasformatori tabacchi italiani (APTI, národní sdružení italských zpracovatelů tabáku) a Unione italiana tabacco (Unitab, italská tabáková unie), žádosti o informace o italském trhu se surovým tabákem.
- 3 Dne 19. února 2002 obdržela Komise žádost o ochranu před pokutami od zpracovatelské společnosti Deltafina SpA, která je členem APTI, na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3, dále jen „oznámení o spolupráci“). Dne 6. března 2002 jí Komise poskytla podle bodu 15 uvedeného oznámení podmíněnou ochranu.
- 4 Dne 4. dubna 2002 se konala schůze řídicího orgánu sdružení APTI. Společnost Deltafina na této schůzi informovala přítomné, mezi nimi i společnost Transcatab SpA a žalobkyni, o své žádosti o ochranu před pokutami a o rozhodnutí Komise, kterým jí byla přiznána podmíněčná ochrana.

- 5 Téhož dne obdržela Komise žádost o ochranu před pokutami na základě bodu 8 oznámení o spolupráci a podpůrně žádost o snížení jakékoli případné pokuty na základě bodů 20 až 27 uvedeného oznámení od žalobkyně a o několik hodin později žádost o snížení jakékoli případné pokuty podanou na stejném základě společností Transcatab.
- 6 Komise dne 9. dubna 2002 potvrdila přijetí žádosti žalobkyně o ochranu před pokutami a na základě bodu 12 oznámení o spolupráci ji informovala o tom, že se ochrana před pokutami nemůže na předpokládané protiprávní jednání vztahovat, protože uvedená žádost o ochranu před pokutami nespĺňuje podmínky stanovené v bodě 8 písm. a) a bodě 9 nebo v bodě 8 písm. b) a bodě 10 uvedeného oznámení. Podle bodu 25 tohoto oznámení rovněž potvrdila přijetí žádosti žalobkyně o snížení jakékoli případné pokuty.
- 7 Dne 8. dubna 2002 předložila žalobkyně doplňující důkazy, a sice nové vysvětlení s deseti přílohami. Dne 17. dubna 2002 potvrdila Komise přijetí těchto dokumentů.
- 8 Ve dnech 18. a 19. dubna 2002 provedla Komise na základě článku 14 nařízení č. 17 šetření v prostorách žalobkyně a společnosti Transcatab, jakož i v prostorách společnosti Trestina Azienda Tabacchi SpA a Romana Tabacchi SpA.
- 9 Dne 8. října 2002 oznámila Komise žalobkyni a společnosti Transcatab, že jelikož žalobkyně byla prvním a společnost Transcatab druhým podnikem, které předložily důkazy o protiprávním jednání ve smyslu oznámení o spolupráci, hodlá jim na konci správního řízení snížit pokutu, která by jim byla uložena za případně konstatovaná protiprávní jednání, kdyby ke spolupráci nedošlo, a to o 30 až 50 % v případě žalobkyně a o 20 až 30 % v případě společnosti Transcatab.

- 10 Dne 25. února 2004 přijala Komise oznámení námitek, které zaslala deseti podnikům a sdružením podniků, včetně společností Deltafina, Transcatab a Romana Tabacchi a žalobkyně (dále jen společně „zpracovatelé“) a mateřských společností některých z nich, zejména společností Dimon, SCC a Universal Corp., která je mateřskou společností společnosti Deltafina. Adresáti oznámení námitek měli přístup do správního spisu, jehož kopii na CD ROM jim Komise poskytla, a v odpověď na námítky Komise předložili písemná vyjádření. Dne 22. června 2004 se pak konalo slyšení.
- 11 Poté, co byl dne 21. prosince 2004 přijat dodatek k oznámení námitek ze dne 25. února 2004, se dne 1. března 2005 konalo druhé slyšení.
- 12 Po konzultaci s Poradním výborem pro restriktivní praktiky a dominantní postavení a s přihlédnutím k závěrečné zprávě úředníka pro slyšení přijala Komise dne 20. října 2005 rozhodnutí K(2005) 4012 v konečném znění ze dne 20. října 2005 v řízení podle čl. 81 odst. 1 [ES] (Věc COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabák – Itálie) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož shrnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 13. února 2006 (Úř. věst. L 353, s. 45).

Napadené rozhodnutí

- 13 Napadené rozhodnutí se týká zaprvé horizontální kartelové dohody prováděné zpracovateli na italském trhu se surovým tabákem (bod 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 14 Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že v době od roku 1995 do počátku roku 2002 zpracovatelé v rámci této kartelové dohody stanovovali obchodní podmínky pro nákup surového tabáku v Itálii jak u přímých nákupů od producentů, tak u nákupů od „třetích osob – sekundárních balíren“, a to zejména stanovením cen a rozdělením trhu (bod 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 15 Napadené rozhodnutí se zadruhé týká dalších dvou protiprávních jednání, která jsou odlišná od kartelové dohody prováděné zpracovateli a která trvala od začátku roku 1999 do konce roku 2001 a spočívala v tom, že sdružení APTI stanovovalo smluvní ceny, které sjednalo jménem svých členů při uzavírání meziodvětvových dohod se sdružením Unitab, a sdružení Unitab stanovovalo ceny, které sjednalo se sdružením APTI jménem svých členů při uzavírání těchto dohod.
- 16 V napadeném rozhodnutí dospěla Komise k závěru, že jednání zpracovatelů představují jediné a trvající protiprávní jednání porušující čl. 81 odst. 1 ES (viz zejména body 264 až 269 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 17 Komise upřesnila, že jelikož obě skupiny, k nimž společnost Transcatab a žalobkyně patřily za trvání protiprávního jednání, zanikly fúzí, při níž vznikl nový subjekt Alliance One, byl tento nový subjekt adresátem napadeného rozhodnutí coby právní nástupce obou těchto skupin. Stejně tomu bylo v případě žalobkyně, která byla prodána společností Intabex jednotlivcům, kteří ji přejmenovali na Mindo (body 349 a 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 18 V bodě 351 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla Komise k závěru, že společnosti Deltafina a Universal, žalobkyni, společnosti Transcatab, Alliance One a Romana Tabacchi a sdružení APTI a Unitab je třeba považovat za odpovědné za protiprávní jednání a že musejí být adresáty napadeného rozhodnutí.

- 19 Komise v bodech 356 až 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí stanovila jeho adresátům pokuty.
- 20 Komise nejprve posoudila závažnost protiprávního jednání a v bodě 369 odůvodnění napadeného rozhodnutí učinila závěr, že protiprávní jednání, kterého se dopustili zpracovatelé, je nutno považovat za velmi závažné, a následně zkoumala otázku „specifické váhy“ a „odrazení“.
- 21 Aby pokuta odrazovala, měla Komise za to, že je třeba na výchozí částku pokuty stanovenou společnosti Deltafina použít násobitel 1,5, tj. zvýšení o 50 %, a na výchozí částku pokuty stanovenou žalobkyni a společností Transcatab násobitel 1,25, tj. zvýšení o 25 % (bod 375 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 22 Komise tak v bodě 376 odůvodnění napadeného rozhodnutí stanovila výchozí částky pokut následovně:
- Deltafina: 37,5 milionu eur;
 - Transcatab: 12,5 milionu eur;
 - žalobkyně: 12,5 milionu eur;
 - Romana Tabacchi: 10 milionů eur.

- 23 Komise následně zkoumala otázku délky trvání protiprávního jednání. Zejména z bodů 377 až 379 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zvýšila výchozí částky pokut o 10 % za každý ukončený rok, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání, a o 5 % za každé další období v trvání šesti měsíců a více. Výchozí částka pokuty tak byla v případě společnosti Deltafina, žalobkyně a společnosti Transcatab zvýšena o 60 %, což odpovídá období trvání protiprávního jednání o délce šesti let a čtyř měsíců, a v případě společnosti Romana Tabacchi o 25 %, což odpovídá období trvání protiprávního jednání o délce dvou let a osmi měsíců.
- 24 Základní částky pokut uložených adresátům napadeného rozhodnutí byly tedy stanoveny následovně:
- Deltafina: 60 milionů eur;
 - Transcatab: 20 milionů eur;
 - žalobkyně: 20 milionů eur;
 - Romana Tabacchi: 12,5 milionu eur.
- 25 V bodech 380 až 398 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zkoumala, zda je třeba přihlédnout k polehčujícím okolnostem, a odmítla veškeré argumenty, které žalobkyně v tomto ohledu předložila.
- 26 Komise mimoto posuzovala, zda je třeba základní částky stanovené jednotlivým adresátům upravit tak, aby nepřesáhly maximální výši 10 % obratu stanovenou v čl. 23 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) (body 399 až 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 27 V této souvislosti Komise omezila solidární odpovědnost žalobkyně na 10 % jejího obratu za poslední hospodářský rok, tj. na 3,99 milionu eur, vzhledem k tomu, že v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí neměla žádné vazby na bývalou skupinu, jejíž hlavní společností byla společnost Dimon (bod 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 28 V bodech 405 až 500 odůvodnění napadeného rozhodnutí se Komise vyslovila k použití oznámení o spolupráci. Komise zejména konstatovala, že žalobkyně splnila podmínky, které jí byly stanoveny na základě jejich žádosti o snížení pokuty, a po posouzení předložených důkazů a spolupráce ze strany žalobkyně v průběhu řízení dospěla k tomu, že jí bude poskytnuto maximální snížení v rámci rozmezí, které jí bylo sděleno v návaznosti na její žádost o snížení, tj. 50 % (bod 499 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 29 V souladu s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 Komise stanovila v článku 2 napadeného rozhodnutí výši pokut uložených podnikům a sdružením podniků, jimž bylo určeno napadené rozhodnutí, následovně:
- Deltafina a Universal, společně a nerozdílně: 30 milionů eur;
 - žalobkyně a Alliance One: 10 milionů eur s tím, že Alliance One odpovídá do celé výše a žalobkyně odpovídá společně a nerozdílně pouze do výše 3,99 milionu eur;
 - Transcatab a Alliance One, společně a nerozdílně: 14 milionů eur;

- Romana Tabacchi: 2,05 milionu eur;
- APTI: 1000 eur;
- Unitab: 1000 eur.

Řízení

- ³⁰ Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. ledna 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- ³¹ Žalobkyně ve svém návrhu požádala mimo jiné o spojení projednávané věci s věcí týkající se žaloby podané dne 24. ledna 2006 společností Alliance One, jejímž předmětem bylo částečné zrušení napadeného rozhodnutí (věc T-25/06, Alliance One International v. Komise). Podobnou žádost podala i společnost Alliance One.
- ³² Dne 14. února 2006 zaplatila společnost Alliance One celou částku pokuty, kterou Komise uložila jí a žalobkyni s tím, že žalobkyně byla společně a nerozdílně odpovědná pouze do části této výše, a to do částky 3,99 milionu eur.
- ³³ Dne 4. července 2006 vstoupila žalobkyně do likvidace, což nikdy Tribunálu neoznámila.

- 34 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 27. července 2006 žalobkyně zopakovala svou žádost o spojení projednávané věci s věcí T-25/06. Dne 21. srpna 2006 předložila společnost Alliance One své vyjádření k této žádosti a prohlásila, že se spojením souhlasí.
- 35 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. srpna 2006 Komise sdělila, že spojení těchto věcí podle ní neumožní podstatně zvýšit efektivitu řízení a že posouzení této otázky ponechává na Tribunálu.
- 36 Tribunál žádosti o spojení nevyhověl.
- 37 V návaznosti na návrh na prohlášení konkursu (istanza di fallimento) podaný dne 27. prosince 2006 jedním z věřitelů žalobkyně k Tribunale ordinario di Roma, sezione fallimentare (konkursní soud v Římě, dále jen „Tribunale fallimentare di Roma“) podala žalobkyně k témuž soudu dne 5. března 2007 na základě článku 161 regio decreto 16 marzo 1942, n. 267, recante disciplina del fallimento, del concordato preventivo, dell'amministrazione controllata e della liquidazione coatta amministrativa (královský dekret č. 267 ze dne 16. března 1942 o konkursu, vyrovnání, správě podniku pod soudním dohledem a nucené správní likvidaci, GU ze dne 6. dubna 1942, zvláštní dodatek č. 81, v platném znění (dále jen „italský zákon o konkursu“), návrh na povolení vyrovnání s převodem majetku (dále jen „vyrovnání“). Rozsudkem ze dne 27. listopadu 2007 Tribunale fallimentare di Roma žalobkyní navržené vyrovnání schválil.
- 38 Tribunál (třetí senát) se na základě zprávy soudkyně zpravodajky rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 svého jednacího řádu vyzval účastnice řízení, aby předložily některé dokumenty. Účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.

- 39 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 29. listopadu 2010.
- 40 Komise, která se několik dnů před konáním jednání dozvěděla, že se žalobkyně nachází od července 2006 v likvidaci, na jednání uvedla, že žalobkyně v projednávané věci ztratila právní zájem na podání žaloby, neboť Alliance One zaplatila celou výši pokuty, která jim byla uložena, včetně částky 3,99 milionu eur, kterou měla zaplatit solidárně s žalobkyní, a po žalobkyni nepožadovala vrácení části zaplacené pokuty, přestože se žalobkyně nacházela v likvidaci.
- 41 Na základě organizačního procesního opatření přijatého ve smyslu článku 64 jednacího řádu tedy Tribunál žalobkyni vyzval, aby mu poskytla veškeré relevantní informace a dokumenty o jakékoli dohodě, kterou případně uzavřela se společností Alliance One ohledně zaplacení pokuty touto společností a ohledně možnosti požadovat vrácení části zaplacené pokuty, což bylo zaprotokolováno v zápisu z jednání. Toto organizační procesní opatření bylo následně převzato v dopisu Tribunálu, který byl žalobkyni zaslán dne 8. prosince 2010.
- 42 Na otázku Tribunálu dále žalobkyně upřesnila, že v druhé části jejího třetího návrhového žádání (viz bod 57 níže) žádá pouze snížení té části pokuty, kterou má zaplatit solidárně se společností Alliance One.
- 43 Dopisem ze dne 6. ledna 2011 žalobkyně vyhověla žádosti Tribunálu učiněné na jednání a předložila jisté dokumenty. Opomněla však upřesnit, že zahájila vyrovnací řízení a že toto řízení dosud probíhalo. Podstatou jejího tvrzení bylo, že jí právní zájem na podání žaloby v projednávané věci zůstává.

- 44 Dne 21. února 2011 Komise ve svém vyjádření k dopisu žalobkyně ze dne 6. ledna 2011 zopakovala, že žalobkyně v projednávané věci ztratila právní zájem na podání žaloby. Kromě toho předložila dokument obchodní komory v Římě (Itálie) o finanční situaci žalobkyně, který dokládal, že vůči žalobkyni bylo od 21. května 2007 vedeno vyrovnací řízení zaregistrované pod číslem 3/07. Rovněž konstatovala, že Tribunál může v souladu s čl. 64 odst. 4 jednacího řádu nařídít organizační procesní opatření, kterým by společnost Alliance One požádal o informace o výkonu jejího práva uplatnit vůči žalobkyni nárok na vrácení části zaplacené pokuty.
- 45 Žalobkyně se vyjádřila k vyjádření Komise ze dne 21. února 2011 dopisem ze dne 11. března 2011, kde nesouhlasila s organizačním procesním opatřením, kterým by byla společnost Alliance One požádána o informace, a uvedla, že se Komise dopustila zneužití řízení.
- 46 V rámci organizačních procesních opatření stanovených v čl. 64 odst. 3 písm. c) jednacího řádu Tribunál položil společnosti Alliance One dopisem ze dne 17. března 2011 písemné otázky.
- 47 Na otázky položené Tribunálem dne 17. března 2011 odpověděla společnost Alliance One dopisem ze dne 30. března 2011. V podstatě uvedla, že proti žalobkyni dosud neuplatnila nárok na vrácení části zaplacené pokuty, neboť raději vyčká výsledku tohoto řízení. Rovněž upřesnila, že v rámci takového postupu by „byla velmi pravděpodobně nucena žádat o vydání rozsudku, kterým by se [od žalobkyně] domohla finančního plnění, a o vydání platebního rozkazu založeného na tomto rozsudku“. Dále tvrdí, že by v případě úplného nebo částečného zrušení pokuty Tribunálem byla nucena vydat žalobkyni vrácenou částku s úroky, a v důsledku toho by celé řízení bylo „náročné, nákladné a zdlouhavé“. Společnost Alliance One se dále domnívala, že její nárok není promlčen a do skončení tohoto řízení ani nebude. Konečně připomněla, že vyrovnací

řízení nebrání věřiteli v tom, aby se obrátil na příslušné soudy s návrhem na vydání deklaratorního rozsudku vůči dlužníkovi, s nímž je uvedené vyrovnací řízení vedeno, a žádal o vydání platebního rozkazu, jakmile bude vyhlášen schvalovací rozsudek.

- 48 Žalobkyně a Komise předložily svá vyjádření k informacím poskytnutým společností Alliance One; první tak učinila dopisem ze dne 18. dubna 2011 a druhá dopisem ze dne 19. dubna 2011.
- 49 Dopisem ze dne 12. května 2011 vyzval Tribunál žalobkyni v rámci organizačního procesního opatření, aby předložila jisté dokumenty související s vyrovnacím řízením probíhajícím před Tribunale fallimentare di Roma a poskytla všechny relevantní informace o plnění tohoto vyrovnání.
- 50 Dopisem ze dne 20. května 2011 žalobkyně těmto žádostem vyhověla. Předložila zejména návrh na zahájení vyrovnacího řízení a návrh vyrovnání ze dne 5. března 2007 zaslany jejím věřitelům, rozsudek Tribunale fallimentare di Roma ze dne 27. listopadu 2007 o schválení vyrovnání a další dokumenty týkající se postupu plnění tohoto vyrovnání.
- 51 Dne 25. května 2011 se před Tribunale fallimentare di Roma konalo jednání, na němž se mělo posoudit plnění vyrovnání nebo rozhodnout o jeho případném zastavení nebo zrušení podle článku 186 italského zákona o konkursu.
- 52 Dne 1. června 2011 předložila žalobkyně na žádost Tribunálu seznam věřitelů, který přiložila k návrhu na zahájení vyrovnacího řízení podanému Tribunale fallimentare di Roma dne 5. března 2007. V tomto seznamu není uvedena žádná pohledávka společnosti Alliance One za žalobkyni.

- 53 Dne 15. června 2011 se před Tribunale fallimentare di Roma konalo nové jednání.
- 54 Dne 21. června 2011 předložila Komise své vyjádření k dokumentům předloženým žalobkyní v jejím dopise ze dne 20. května 2011 a k seznamu věřitelů předloženému žalobkyní dne 1. června 2011.
- 55 Dopisem ze dne 13. července 2011 žalobkyně na základě nového organizačního procesního opatření odpověděla na otázky Tribunálu, předložila jisté dokumenty a vyjádřila se k otázce, zda je ještě třeba o projednávané žalobě rozhodovat ve smyslu článku 113 jednacího řádu.
- 56 Dne 29. července 2011 se Komise na žádost Tribunálu vyjádřila k otázce, zda je ještě třeba o projednávané žalobě rozhodovat ve smyslu téhož článku.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 57 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil čl. 1 odst. 1 písm. a) napadeného rozhodnutí, neboť se v něm uvádí delší období trvání protiprávního jednání, které mělo údajně skončit až 19. února 2002 místo nejpozději 15. ledna 2002;
 - zrušil čl. 2 písm. b) napadeného rozhodnutí, neboť jí měla být na základě oznámení o spolupráci poskytnuta plná ochrana před pokutami;

- podpůrně změnil čl. 2 písm. b) napadeného rozhodnutí a podstatě snížil „částku pokuty, která byla uložena jí a solidárně společnosti Alliance One“;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení;
- nařídil na základě čl. 50 odst. 4 jednacího řádu spojení projednávané věci s věcí týkající se žaloby podané společností Alliance One proti napadenému rozhodnutí.

58 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

59 Podle článku 113 jednacího řádu může Tribunál kdykoliv bez návrhu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení, nebo vyslovit, že návrh se stal bezpředmětným a že ve věci již nerozhodne.

- 60 Podle judikatury je existence právního zájmu na podání žaloby nepominutelnou podmínkou řízení, kterou může soud Evropské unie zkoumat i bez návrhu (viz rozsudek Tribunálu ze dne 28. září 2004, MCI v. Komise, T-310/00, Sb. rozh. s. II-3253, bod 45 a citovaná judikatura, a usnesení Tribunálu ze dne 10. března 2005, Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia a další v. Komise, T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-245/00 až T-248/00, T-250/00, T-252/00, T-256/00 až T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, T-274/00 až T-276/00, T-281/00, T-287/00 a T-296/00, Sb. rozh. s. II-787, bod 22 a citovaná judikatura). Je tedy třeba mít za to, že v případě zániku právního zájmu na podání žaloby v průběhu řízení jej soud Unie může taktéž zkoumat i bez návrhu.
- 61 Vzhledem k tomu, že účastnice řízení již byly vyslechnuty, je tedy třeba v projednávané věci rovnou zkoumat argumentaci, kterou Komise uplatnila na jednání a ve svém vyjádření k odpovědím žalobkyně na písemné otázky položené Tribunálem a podle které žalobkyně v podstatě ztratila veškerý zájem na pokračování v řízení v projednávané věci, neboť částka pokuty, kterou má zaplatit solidárně, byla v plné výši zaplacená společností Alliance One, která proti žalobkyni neuplatnila žádný nárok na vrácení části zaplacené pokuty.

Argumenty účastnic řízení

- 62 Komise v podstatě tvrdí, že žalobkyně postrádá zájem na pokračování v řízení v projednávané věci, protože částku pokuty, kterou měla zaplatit solidárně se společností Alliance One, zaplatila v únoru 2006 v plné výši tato společnost, která proti žalobkyni neuplatnila žádný nárok na vrácení části zaplacené pokuty. V tomto ohledu Komise vyslovuje pochybnosti o tom, že by společnost Alliance One měla právo domáhat se po žalobkyni vrácení takové částky. Podle Komise takové právo nevyplývá ani z návrhu žalobkyně na zahájení vyrovnacího řízení ani z jejích účetních záznamů uložených do obchodního rejstříku v souladu s italským právem. Komise se domnívá, že by se tato skutečnost dala vysvětlit existencí záruky nebo jiného úkonu, kterým by se

společnost Alliance One při prodeji svých akcií žalobkyni zavázala zaplatit celou výši pokuty, která jim byla uložena.

- ⁶³ Komise mimoto odmítá argumenty, jimiž se žalobkyně snaží doložit, že si právní zájem na podání žaloby v řízení v projednávané věci zachovala.
- ⁶⁴ Pokud jde o tvrzený zájem žalobkyně bránit se před případnými žalobami třetích osob na náhradu škody, Komise ve svém vyjádření ze dne 21. února 2011 k dopisu žalobkyně ze dne 6. ledna 2011 uvádí, že žalobkyně neposkytla žádné informace o soudních žalobách, které by podaly třetí osoby poškozené v důsledku protiprávního chování nebo jejichž podání by takové osoby zamýšlely. Pokud jde o dopisy obsahující návrh na náhradu škody, které byly do spisu založeny žalobkyní v dnech 20. května a 13. července 2011, tyto dopisy podle Komise nedokazují, že bylo zahájeno řízení, ale hlavně že takový nárok není promlčen.
- ⁶⁵ Pokud jde konečně o domnělou povinnost žalobkyně vrátit společnosti Alliance One část pokuty, kterou tato společnost zaplatila, Komise podotýká, že je nepravděpodobné, že by nyní společnost Alliance One uplatnila proti žalobkyni nárok na vrácení takové částky, a to hlavně s ohledem na to, že tato společnost nereagovala na vstup žalobkyně do likvidace a na zahájení vyrovnacího řízení. Zdánlivá existence takového práva společnosti Alliance One se podle Komise také jen stěží slučuje s faktem, že po dobu tolika let zůstávala v této souvislosti nečinná. Ostatně záměry společnosti Alliance One ohledně možného uplatnění nároku vůči žalobkyni na vrácení části zaplacené pokuty nevyplývají zřetelně z její odpovědi na písemné otázky Tribunálu. A dále vzhledem k tomu, že se právo společnosti Alliance One uplatnit vůči žalobkyni nárok na vrácení části zaplacené pokuty zakládá přímo na napadeném rozhodnutí, lze podle Komise jen stěží chápat, jaké obtíže by mohly bránit tomu, aby italský soud vydal rozsudek ve zkráceném řízení.

- ⁶⁶ Žalobkyně tvrdí, že má zjevný a přímý zájem na pokračování v řízení. I když se nachází v likvidaci a její bývalá mateřská společnost Alliance One mohla prozatímně zaplatit celou částku pokuty, která jim byla uložena a za niž byla prohlášena solidárně odpovědnou do výše 3,99 milionu eur, tyto skutečnosti podle žalobkyně nemají žádný vliv na její zájem na pokračování v řízení.
- ⁶⁷ Žalobkyně zaprvé tvrdí, že její právní zájem na podání žaloby vyplývá z její základního práva na soudní ochranu, které odvozuje z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) a které se v právním řádu Unie odráží v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389).
- ⁶⁸ Žalobkyně v tomto ohledu připomíná, že se žalobní důvody, jež uplatnila na podporu své žaloby, týkají právní kvalifikace některých skutkových okolností (zejména přičtení odpovědnosti za některé přípravné dohody k meziodvětvovým dohodám, existence polehčujících okolností, dopad omezeného rozsahu trhu na posouzení jejího chování a uložení mírnější pokuty), dále kratší délky trvání protiprávního jednání, které jí bylo vytýkáno, a konečně nesprávného použití oznámení o spolupráci ze strany Komise (když žalobkyně usilovala o přiznání plné ochrany před pokutami či podpůrně „čas- tečné ochrany před pokutami“ v souladu s článkem 23 uvedeného oznámení).
- ⁶⁹ Žalobkyně mimoto tvrdí, že se její zájem na pokračování v řízení v projednávané věci neomezuje jen na pokutu, ale vztahuje se také na odpovědnost, která jí byla přičtena za určité chování, a na právní posouzení tohoto chování.

70 Žalobkyně zadruhé uvádí, že její právní zájem na podání žaloby vyplývá také z jejího práva hájit se před případnými žalobami třetích osob na náhradu škody nebo před jejich nároky z odpovědnosti žalobkyně za protiprávní jednání konstatovaná v napadeném rozhodnutí, jakmile se toto stane konečným. V této souvislosti ke svému dopisu ze dne 20. května 2011 přiložila písemnost, kterou jí zaslalo jedno italské družstvo producentů tabáku a v níž byla obsažena žádost o odškodnění ve výši 2,3 milionu eur za protiprávní jednání porušující pravidla hospodářské soutěže, které vyplývalo z praktik sankcionovaných v napadeném rozhodnutí. Podle žalobkyně je zmínka o takové žádosti o odškodnění také ve zprávě vyrovnacího správce ze dne 14. dubna 2011.

71 Žalobkyně zatřetí tvrdí, že má také objektivní a přímý zájem na poskytnutí snížení pokuty, či dokonce na jejím úplném zrušení. V tomto ohledu na prvním místě připomíná, že v souladu s článkem 1292 italského občanského zákoníku by vůči ní mohla společnost Alliance One v budoucnu uplatnit regresní nárok. Dále uvádí, že podle italského práva jsou její jednatelé povinni hájit zájmy jejich věřitelů před veškerými možnými riziky. Na druhém místě uvádí, že v dohodách o prodeji jejích akcií není žádná zmínka o řízení zahájeném před Komisí, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, a že tyto dohody neobsahují v její prospěch žádnou výslovnou záruku k náhradě za jakoukoli pokutu vyplývající z rozhodnutí Komise. Domnívá se proto, že její zájem na pokračování v řízení v projednávané věci až do jeho skončení je zjevný, protože nelze vyloučit, že společnost Alliance One vůči ní v budoucnu uplatní nárok na vrácení části zaplacené pokuty. Na třetím místě žalobkyně tvrdí, že i kdyby shora uvedené dohody upravovaly případnou náhradu za pokutu uloženou Komisí, platnost této náhrady by byla narušena, kdyby byla žalobkyně připravena o své právo napadnout rozhodnutí před Tribunálem s návrhem na přiznání plné ochrany před pokutami nebo na snížení pokuty.

72 Žalobkyně se také domnívá, že odpověď společnosti Alliance One na písemné otázky Tribunálu ostatně potvrzuje existenci jejího právního zájmu na podání žaloby. Zaprvé z této odpovědi podle žalobkyně vyplývá, že riziko případných žalob na náhradu škody ze strany třetích osob stále trvá s ohledem na to, že příslušné nároky ještě nejsou

podle italského práva promlčeny. Zadruhé podotýká, že právo společnosti Alliance One uplatnit vůči ní nárok na vrácení části zaplacené pokuty není promlčeno. Zatřetí se domnívá, že kdyby měla společnost Alliance One ve věci T-25/06 úspěch, byla by žalobkyně jako jediná odpovědná za zaplacení částky 3,99 milionu eur, a v důsledku toho je její právní zájem na podání žaloby zjevný.

⁷³ Ve své odpovědi ze dne 20. května 2011 žalobkyně uvádí, že článek 168 italského zákona o konkursu neomezuje právo věřitelů, jejichž pohledávky vznikly před zahájením řízení, obrátit se na příslušné soudy v době od podání návrhu na povolení vyrovnání do dne, kdy rozsudek o jeho schválení nabude právní moci, s návrhem na vydání deklaratorního rozsudku proti dlužníkovi v rámci vyrovnacího řízení a po uvedené době se obrátit na příslušné soudy s návrhem na výkon vůči dlužníkovi, s nímž probíhá vyrovnací řízení.

⁷⁴ Věřitelé, jejichž pohledávky vznikly před zahájením řízení, kteří nesouhlasili nebo nehlasovali, nejsou po schválení vyrovnání a po dobu skutečného plnění vyrovnání podle žalobkyně omezeni ve vymáhání svých pohledávek vůči vyrovnacímu správci a jeho prostřednictvím. Podle ní jsou ostatně povinni případně respektovat podíly, do jejichž výše jsou věřitelé uspokojováni, a lhůty stanovené ve schváleném vyrovnání. Předchozí věřitelé dále podle ní nejsou omezeni ve výkonu svých práv ani poté, co skončilo plnění vyrovnání, za předpokladu, že budou vždy respektovat podíly a lhůty stanovené pro všechny věřitele ve schváleném vyrovnání. Společnost Alliance One se proto podle žalobkyně ještě může obrátit na příslušný soud s návrhem na vydání soudního příkazu k zaplacení vůči žalobkyni.

⁷⁵ Žalobkyně dále upřesňuje, že otázka, zda vyrovnání může být v souladu s článkem 186 italského zákona o konkursu provedeno nebo zrušeno, je v současnosti předmětem kontradiktorního jednání před Tribunale fallimentare di Roma. V případě zrušení

vyrovnání by se použily články 137 a 138 uvedeného zákona, což by automaticky znamenalo opětovné zahájení konkursního řízení vůči ní. V takovém případě by však neztratila svůj zájem na pokračování v řízení v projednávané věci. Podle žalobkyně totiž po ní společnost Alliance One může stále ještě požadovat vrácení části zaplacené pokuty přihlášením pohledávky do konkurzního řízení.

- ⁷⁶ Konečně ve svém dopise ze dne 13. července 2011 žalobkyně připomíná, že společnost Alliance One jasně uvedla důvody, proč ještě nevyužila svého práva uplatnit vůči ní nárok na vrácení části zaplacené pokuty (viz bod 47 výše). Dále v podstatě uvádí, že jelikož společnost Alliance One výslovně nepožádala o vrácení, nebyla žalobkyně podle italského práva povinna zmiňovat společnost Alliance One ve svých účetních výkazech, a tedy ani v seznamu věřitelů sestaveném při podání návrhu na povolení vyrovnání. Podle ní italský zákon o konkursu a platné účetní zásady v žádném případě neukládají povinnost zaznamenávat v účetních výkazech možné riziko podání návrhu společností Alliance One, když takový návrh ještě nebyl podán a žalovaná částka ani existence takového návrhu nejsou definitivní.

Závěry Tribunálu

- ⁷⁷ Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že žaloba znějící na zrušení nebo na změnu rozhodnutí podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přípustná pouze v případě, že žalobce má zájem na zrušení nebo změně napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení nebo samotná změna aktu mohou vyvolat právní následky nebo, jinak řečeno, že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch straně, která ji podala (viz v tomto smyslu usnesení Soudního dvora ze dne 5. března 2009, Komise v. Provincia di Imperia, C-183/08 P, nezveřejněné ve Sbírce

rozhodnutí, bod 19; viz rozsudky Tribunálu MCI v. Komise, bod 60 výše, bod 44 a citovaná judikatura, a ze dne 18. března 2010, Forum 187 v. Komise, T-189/08, Sb. rozh. s. II-1039, bod 62 a citovaná judikatura) a že vzniklý a trvajících zájem na zrušení nebo změně uvedeného aktu musí doložit tato strana (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 19. června 2009, Socratec v. Komise, T-269/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 36 a citovaná judikatura).

⁷⁸ Takový zájem musí existovat až do vyhlášení soudního rozhodnutí, v opačném případě nebude vydáno rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 42 a citovaná judikatura). Tento požadavek totiž v procesní rovině zaručuje, že v zájmu řádného výkonu spravedlnosti nebudou soudům předkládány čistě hypotetické žádosti o posudek nebo žádosti o rozhodnutí o čistě hypotetické otázce (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 17. října 2005, First Data a další v. Komise, T-28/02, Sb. rozh. s. II-4119, bod 36, a rozsudek Socratec v. Komise, bod 77 výše, bod 36).

⁷⁹ Mimoto již bylo rozhodnuto, že pokud se zájem, kterého se dovolává žalobce, týká budoucí právní situace, musí žalobce prokázat, že se dopad na tuto situaci jeví již jako jistý. Žalobce se tedy nemůže dovolávat budoucích a nejistých situací, aby odůvodnil svůj zájem navrhopvat zrušení nebo změnu napadeného aktu (rozsudky Tribunálu ze dne 17. září 1992, NBV a NVB v. Komise, T-138/89, Recueil, s. II-2181, bod 33; ze dne 14. dubna 2005, Sniace v. Komise, T-141/03, Sb. rozh. s. II-1197, bod 26, a Socratec v. Komise, bod 77 výše, bod 39).

⁸⁰ Konečně je třeba připomenout, že podle judikatury je na žalobci, aby podal důkaz o svém právním zájmu na podání žaloby, který je základní a prvořadou podmínkou každého návrhu na zahájení soudního řízení (viz v tomto smyslu obdobně usnesení Soudního dvora ze dne 31. července 1989, S. v. Komise, 206/89 R, Recueil, s. 2841, bod 8; usnesení Tribunálu ze dne 30. dubna 2003, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke v. Komise, T-167/01, Recueil, s. II-1873, bod 58, a rozsudek Sniace v. Komise, bod 79 výše, bod 31).

- 81 V projednáváné věci Komise na jednání uvedla nové skutečnosti, které nastaly po podání žaloby a které mohly svědčit o tom, že právní zájem žalobkyně na podání žaloby zanikl proto, že společnost Alliance One zaplatila v plné výši částku pokuty, která jim byla uložena, aniž proti žalobkyni uplatnila nárok na vrácení části této pokuty.
- 82 V tomto ohledu je třeba poukázat na skutečnost, že není zpochybňováno, že společnost Alliance One v únoru 2006 zaplatila celou částku pokuty, kterou Komise uložila jí a žalobkyni s tím, že žalobkyně byla solidárně odpovědná jen za část uvedené částky, a sice do výše 3,99 milionu eur, a že společnost Alliance One doposud neuplatnila vůči žalobkyni nárok na vrácení části zaplacené pokuty. Dále je nutné konstatovat, že žalobkyně vstoupila do likvidace v červenci 2006 a že od května 2007 je s ní vedeno vyrovnací řízení před Tribunale fallimentare di Roma, které dosud probíhá, což jsou fakta, která žalobkyně opomněla Tribunálu z vlastního podnětu sdělit.
- 83 Je také třeba připomenout, že se žalobkyně svými návrhovými žádáními domáhá zprvč částečného zrušení napadeného rozhodnutí, protože vůči ní Komise nesprávně použila oznámení o spolupráci, a to z důvodu, že jí nepřiznala plnou ochranu před pokutami tehdy, když se rozhodla ji nepřiznat společnosti Deltafina, a protože se dopustila chyby v rozsahu přibližně jednoho měsíce při stanovování délky její účasti na kartelové dohodě, a zadruhé podpůrně snížení pokuty, kterou má zaplatit solidárně se společností Alliance One.
- 84 Jak ale správně zdůrazňuje Komise, žaloba se týká především výše pokuty. Ze zkoumání žalobních důvodů totiž vyplývá, že účelem všech argumentů týkajících se přičtení odpovědnosti za určité chování žalobkyni a právního posouzení tohoto chování, které nebyly uplatněny na podporu jejího hlavního žalobního důvodu, podle něhož jí měla být poskytnuta ochrana před pokutami, je pouze dosáhnout – podpůrně – v případě zamítnutí uvedeného hlavního žalobního důvodu snížení pokuty, kterou

má zaplatit solidárně se společností Alliance One, tj. částky 3,99 milionu eur. V tomto ohledu je třeba též uvést, že ani případné odlišné právní posouzení skutkových okolností zmíněných žalobkyní ani posouzení údajně o několik týdnů kratší délky trvání protiprávního jednání, které bylo dotyčnému podniku vytýkáno, by mu neumožnilo dosáhnout snížení pokuty, kterou má zaplatit solidárně se společností Alliance One, na úroveň nižší, než jaká byla stanovena v napadeném rozhodnutí.

⁸⁵ Z toho vyplývá, že za okolností projednávané věci by zrušení nebo změna napadeného rozhodnutí z důvodu uváděného žalobkyní nepřineslo žalobkyni žádný prospěch, protože pokuta, který jí byla uložena, již byla v plné výši zaplacená společností Alliance One, jejím solidárním spoludlužníkem, a protože posledně uvedená společnost – ačkoli s žalobkyní není v žádném právním vztahu (viz bod 1 výše) – vůči ní neuplatnila nárok na vrácení části zaplacené pokuty, i když od jejího zaplacení uplynulo více než pět let.

⁸⁶ Žalobkyně se nicméně domnívá, že si zachovala právní zájem na podání žaloby v řízení v projednávané věci, protože by vůči ní mohla společnost Alliance One uplatnit nárok na vrácení části zaplacené pokuty nehledě na probíhající vyrovnací řízení.

⁸⁷ V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobkyně, jíž přísluší podat důkaz o svém právním zájmu na podání žaloby (viz bod 80 výše), právně dostačujícím způsobem neprokázala, že za ní má společnost Alliance One pohledávku ani – za předpokladu, že by uvedená pohledávka existovala – že společnost Alliance One stále může nebo má v úmyslu tuto pohledávku vymoci, a že tedy žalobkyni svědčí vzniklý a trvající zájem navrhopvat zrušení nebo snížení výše pokuty, která jim byla napadeným rozhodnutím uložena. Žalobkyně totiž pouze uvedla, že smlouvy o převodu akcií společnosti na její současné akcionáře neobsahují v její prospěch žádnou výslovnou záruku

k náhradě za jakoukoli pokutu vyplývající z napadeného rozhodnutí, a tvrdila, že by proto společnost Alliance One mohla vůči ní stále ještě uplatnit nárok na vrácení části zaplacené pokuty, za jejíž zaplacení byla činěna solidárně odpovědnou.

⁸⁸ Jak přitom zdůrazňuje Komise, podle článku 161 italského zákona o konkursu musí dlužník ve svém návrhu na zahájení vyrovnacího řízení předložit mimo jiné analytický výkaz a odhad svých aktiv a seznam svých dlužníků a věřitelů a po zahájení vyrovnacího řízení, které je svou podstatou řízením, při němž se pod dohledem příslušného soudu stanovují pasiva, musí soudní komisař v souladu s článkem 171 uvedeného zákona ověřit seznam věřitelů na základě účetních záznamů, které musejí být předloženy při podání návrhu, a teprve poté svolá věřitele na schůzi upravenou článkem 174 italského zákona o konkursu. V souladu s článkem 175 uvedeného zákona dlužník a věřitelé na této schůzi, jíž předsedá soudce, zejména zkoumají, zda jsou přihlášené pohledávky jisté (viz v tomto smyslu stanovisko generálního advokáta Légera předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne ze dne 5. června 2003, Komise v. Itálie, C-145/01, Recueil, s. I-5581, I-5583, bod 79).

⁸⁹ Navíc je nesporné, že společnost Alliance One nebyla v účetních záznamech žalobkyně uvedena mezi jejími věřiteli a že nebyla zapsána na seznam věřitelů sestavený žalobkyní a ověřený soudním komisařem v souladu s uvedeným článkem 161 italského zákona o konkursu v rámci vyrovnacího řízení zahájeného před Tribunale fallimentare di Roma.

⁹⁰ Teze žalobkyně, že nebyla povinna ve svých účetních záznamech uvádět pohledávku, kterou za ní měla společnost Alliance One, a zapisovat ji na seznam svých věřitelů, mimoto není opodstatněná, nemá žádný podklad v ustanoveních italského zákona

o konkursu a italského občanského zákoníku, na něž odkazuje, a každopádně je všeobecně známo, že cílem každého vyrovnání je v podstatě dosáhnout shody se všemi věřiteli po poskytnutí přesného obrazu finanční situace společnosti a pod dohledem soudního orgánu, aby se zamezilo jejímu úpadku. Jelikož navíc společnost Alliance zaplatila celou částku pokuty, která jim byla uložena napadeným rozhodnutím, mohla – na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně – již na základě uvedeného rozhodnutí okamžitě uplatnit vůči žalobkyni nárok na vrácení části zaplacené pokuty, což mimoto potvrdila ve svém dopise ze dne 30. března 2011. Jak již bylo upřesněno v bodě 88 výše, italský zákon o konkursu každopádně stanoví, že jistota přihlášených pohledávek se zkoumá a projednává na schůzi věřitelů.

- ⁹¹ Ačkoli žalobkyně označila společnost Alliance One za „dlužníka, jehož pohledávka vznikla před zahájením řízení“, ve smyslu článku 184 italského zákona o konkursu, neposkytla v tomto ohledu žádné vysvětlení a nijak nevysvětlila ani důvody, proč se společnost Alliance One ani nepokusila přihlásit svou pohledávku v uvedeném řízení a v tomto řízení nevznesla žádnou námitku navzdory tomu, že by taková pohledávka, jejíž výše značně převyšuje částku všech skutečně vykázaných pohledávek, mohla případně ovlivnit rozhodování ostatních věřitelů o tom, zda vysloví souhlas s návrhem vyrovnání, který žalobkyně učinila. Kdyby tedy pohledávka společnosti Alliance One za žalobkyni byla vykázána, měla by nezanedbatelný dopad na vyrovnání, které schválil Tribunale fallimentare di Roma.

- ⁹² Je také třeba podotknout, že podle žalobkyně se sice vyjednávání o koupi akcií společnosti konalo po zaslání oznámení námitek Komisí, avšak ustanovení dohod o převodu těchto akcií na její současné akcionáře neobsahují žádnou výslovnou zmínku o správním řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, a neobsahují ani žádnou záruku nebo náhradu v její prospěch, pokud jde o případnou pokutu, kterou by jí Komise uložila. Ze spisu však vyplývá, že poté, co se žalobkyně seznámila s částkou pokuty, kterou měla zaplatit solidárně se společností Alliance One a která převyšuje

hodnotu jejích akcií, žalobkyně neusilovala o žádnou náhradu od společnosti Alliance One za zadržování informací. Ve svém návrhu na povolení vyrovnání si naproti tomu stěžovala na to, že společnost Alliance One v průběhu vyjednávání o uvedeném převodu akcií neinformovala o dalších „skutečnostech a okolnostech, u nichž se později ukázalo, že jsou na újmu“. Ze spisu také vyplývá, že několik měsíců po podání uvedeného návrhu na povolení vyrovnání žalobkyně v této souvislosti zažalovala před Tribunale civile di Roma (občanskoprávní soud v Římě) společnost Intabex, dceřinou společností společnosti Alliance One, která na ni převedla akcie, a domáhala se, aby jí společnost Intabex zaplatila částku 7,3 milionu eur, a že společnost Alliance One ani nepodala vzájemnou žalobu na vrácení části zaplacené pokuty.

⁹³ Vzhledem k výše uvedenému není vyloučeno, že společnost Alliance One na sebe vzala platbu části pokuty, jež připadala na žalobkyni, nebo že mezitím upustila od požadavku na vrácení.

⁹⁴ Nadto je třeba uvést, že nejenže společnost Alliance One neuplatnila vůči žalobkyni nárok na vrácení části zaplacené pokuty, jak bylo konstatováno v bodě 47 výše, ale také opomněla výslovně uvést ve svém dopise ze dne 30. března 2011, zda a kdy má v úmyslu takový nárok uplatnit. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že na rozdíl od toho, co žalobkyně tvrdila ve svém dopise ze dne 6. ledna 2011, typ vyrovnání, který si zvolila, a sice vyrovnání s převodem majetku, má v zásadě za cíl vypořádání majetku dlužníka za účelem kolektivního uspokojení věřitelů a vede k ukončení činnosti. Tento závěr není žalobkyní zpochybňován a je ostatně jasně podložen jejími rozvahami za období let 2008 a 2009, které do spisu založila Komise.

95 Je třeba dodat, jak uvádí Komise, že v podrobné zprávě ze dne 14. dubna 2011 o finanční situaci žalobkyně, kterou soudní likvidátor předložil věřitelskému výboru, není ani zmínka o řízení v projednávané věci, přestože jsou v něm uvedeny některé další probíhající spory. Tato skutečnost přitom dokazuje, že žalobkyně na rozdíl od svých tvrzení považovala výsledek řízení v projednávané věci za nedůležitý jak pro svou finanční budoucnost, tak pro své věřitele.

96 Dále, pokud jde zaprvé o argument žalobkyně, že kdyby společnost Alliance One uspěla ve věci T-25/06, zůstala by žalobkyně jako jediná odpovědná za zaplacení částky 3,99 milionu eur, je třeba uvést, že rozsudkem ze dne 9. září 2011, vyhlášeným v uvedené věci, Tribunál žalobu na neplatnost podanou společností Alliance One zamítl, a že tato společnost proto zůstává solidárně odpovědná za zaplacení uvedené částky, kterou již zaplatila v únoru 2006.

97 Pokud jde zadruhé o argument žalobkyně, že její právní zájem na podání žaloby vyplývá z jejího základního práva na přístup k soudu, které odvozuje z článku 6 EÚLP a které je zakotveno v článku 47 Listiny základních práv, je třeba nejprve připomenout, že právní zájem na podání žaloby je základní a prvořadou podmínkou každého návrhu na zahájení soudního řízení (viz bod 80 výše). Dále je třeba poukázat na to, že právo na soudní ochranu, jehož specifickým aspektem je právo na přístup k soudu, není absolutním právem a je předmětem implicitně přijatých omezení, týkajících se zejména podmínek přípustnosti žaloby. Tato omezení nesmí bránit jednotlivci ve volném přístupu k soudu takovým způsobem nebo v takové míře, aby byla zasažena samotná povaha jeho práva na soudní ochranu. Omezení musí sledovat legitimní cíl a musí existovat rozumná přiměřenost mezi použitými prostředky a sledovaným účelem (viz v tomto smyslu obdobně usnesení Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2010,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise, C-73/10 P, Sb. rozh. s. I-11535, bod 53).

- 98 Nelze přitom tvrdit, že taková základní a prvořadá podmínka každého návrhu na zahájení soudního řízení, jako je právní zájem na podání žaloby, jehož účelem je zejména zajistit řádný výkon spravedlnosti, a její použití v projednávané věci zabránily žalobkyni v uplatnění dostupného právního prostředku proti napadenému rozhodnutí (viz v tomto smyslu obdobně usnesení Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise, bod 97 výše, bod 55).
- 99 I když se požadavek na právní zájem na podání žaloby může jevit jako omezení práva na soudní ochranu, tato podmínka zjevně nezasahuje do samotné podstaty tohoto práva, protože požadavek, aby žalobce měl od okamžiku podání žaloby až do vyhlášení soudního rozhodnutí právní zájem na podání žaloby proti aktu, který údajně nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, sleduje legitimní cíl, kterým v konečném důsledku je zabránit v zájmu řádného výkonu spravedlnosti tomu, aby byly soudu Unie předkládány čistě teoretické otázky, jejichž řešení nemůže vyvolávat právní následky nebo – jako v projednávané věci – přinést žalobci prospěch.
- 100 Pokud jde zatřetí o riziko, že třetí osoby podají proti žalobkyni k vnitrostátnímu soudu žaloby na náhradu škody, je třeba nejprve poznamenat, nebylo prokázáno, že by se dopad na právní situaci žalobkyně již jevil jako jistý ve smyslu judikatury (viz bod 79 výše). I kdyby bylo možné, že jednání dotyčného podniku, které bylo přičteno zejména žalobkyni, bylo základem pro akty, jež by mohly zakládat její odpovědnost z hlediska použitelného vnitrostátního práva, je nutné konstatovat, že případná žaloba na náhradu škody před vnitrostátními soudy nezávisí na případném zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně každopádně neuvedla žádné skutečnosti, jež by mohly prokázat, za jakých podmínek by jí případné zrušení napadeného rozhodnutí v projednávané věci umožnilo se vyhnout riziku, že proti ní údajně poškozené třetí osoby podají žalobu na náhradu škody před vnitrostátním soudem. V tomto ohledu je třeba dále

podotknout, že žalobkyně do spisu pouze založila, jako přílohy k dopisům z 20. května a 13. července 2011, tj. *in tempore suspecto*, nedoporučené dopisy, které byly adresovány jí spolu s ostatními třemi zpracovateli, jichž se napadené rozhodnutí týkalo, a které obsahovaly žádost o náhradu škody ze strany družstva producentů tabáku, které je již nyní v likvidaci, ve sídlem v provincii Lecce (Itálie). Takové dopisy – z nichž jeden ani neobsahuje datum odeslání a žalobkyni byl doručen až poté, co byl její právní zájem na podání žaloby v řízení v projednávané věci zpochybněn – však samy o sobě nedokazují, že by třetí osoby poškozené v důsledku protiprávních jednání uvedených v napadeném rozhodnutí podaly žalobu na náhradu škody. Dále vzhledem k tomu, že žalobkyně nezpochybnila zjištění Komise obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se protiprávního jednání podniku, jehož jednání bylo přičteno společnosti Alliance One a žalobkyni, toto řízení nijak nesouvisí s případným řízením zahájeným třetími osobami na základě důkazů a zjištění obsažených v uvedeném rozhodnutí. Nakonec je třeba poukázat na to, že i kdyby takové budoucí a nejisté žaloby mohly být skutečně proti žalobkyni podány, nemohly by na ni mít žádný konkrétní dopad, protože již ani není schopna splácet své současné pohledávky.

¹⁰¹ Začtvrté žalobkyně sice poukazuje na povinnost svých jednatelů, a nyní již svého likvidátora, hájit v souladu s italským právem zájmy věřitelů před veškerými možnými riziky, nedokládá však, nakolik by jí taková povinnost – za předpokladu, že by byla prokázána – dodávala zájem na pokračování v řízení v projednávané věci. Tento argument je kromě toho v rozporu s postupem likvidátora v průběhu vyrovnacího řízení, neboť jak vyplývá ze spisu, tento likvidátor o existenci řízení v projednávané věci ani neinformoval věřitele, soudního komisaře a Tribunale fallimentare di Roma (viz bod 95 výše).

- 102 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že žalobkyně neprokázala vzniklý a trvající zájem na pokračování v řízení v projednávané věci. Z toho plyne, že o projednávané žalobě již není třeba rozhodovat.

K nákladům řízení

- 103 Článek 87 odst. 6 jednacího řádu stanoví, že není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Tribunál dle volného uvážení.
- 104 V projednávané věci vystupovala žalobkyně vůči Tribunálu nedostatečně loajálně, když jej nejprve opomněla informovat o svém vstupu do likvidace před zahájením ústní části řízení a následně – i přes organizační procesní opatření přijatá po jednání – o tom, že v roce 2007 bylo zahájeno vyrovnací řízení, které před Tribunale fallimentare di Roma ještě probíhalo. Tribunál se totiž mohl dozvědět, že je s žalobkyní takové řízení vedeno, až po posouzení dokumentů předložených Komisí v příloze k jejímu vyjádření ze dne 21. února 2011 (viz bod 44 výše).
- 105 Nepřesnost některých odpovědí žalobkyně mimoto přiměla Tribunál, aby nařídil několik organizačních procesních opatření zejména ohledně skutkových okolností, k nimž došlo dávno před jednáním, a kvůli tomu byla ústní část řízení náročnější a její ukončení se oddálilo.
- 106 S ohledem na předchozí úvahy je třeba rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) O projednávané žalobě již není namístě rozhodovat.**
- 2) Společnosti Mindo Srl se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. října 2011.

Podpisy.